

1. Auguste Rodin

Mijn handen.

Ik gebruik alleen mijn handen.

Geen duur gereedschap maar alleen mijn droge, ruwe handen.

Daarna duw ik mijn vingers in de natte klei en boetseer
elke lijn en elke vouw.

Elke rimpel, elke detail.

Elke borst en elke voet.

Elke lach en elke frons.

Een drassige materie die zich al eeuwen lang aan kusten of rivieren bewoog
en die nu als kleverige substantie door mijn handen tot stilstaan komt.

Alleen, het beeld staat nooit stil.

Het barst van de energie en de beweging.

Vol van passie.

De opwinding zo voelbaar.

Het beeld zo levendig en onstuimig.

Het is 1886 en de vroege ochtend zon schijnt door het dakraam van mijn atelier.

Een paar glazen met opgedroogde rode wijn en een uitgemaakte sigaret sieren het decor.

Ik weet nog niet wanneer het af is.

Hun naakte lichamen bijna in elkaar verstrengeld.

Haar arm om zijn nek en diens hand op haar heup.

De kus.

En dan loopt zij plots mijn kamer binnen.

Camille.

Het puntje van haar jas passeert toevallig mijn bovenbeen en haar hakken maken een helder geluid
op de krakende houten vloer.

“Bonjour Monsieur Rodin”

“Bonjour Mademoiselle”

Geen beeld zou op dit moment kunnen beschrijven wat ik voor haar voel.

Ik zou met mijn duimen niet kunnen bewerken hoe haar zachte huid tegen die van mij zou
aanvoelen. Geen meesterwerk zou haar silhouet kunnen kenmerken en geen tekening zou de blik in
haar ogen kunnen vatten.

Hoe haar haren over haar schouder vallen of de beweging die haar heupen maken als ze de trap
oploopt van mijn atelier.

Mijn Camille.

Ik zou haar kussen net zoals Paolo zijn Francesca zou kussen.

Vol van vuur niet wetend wat daarna zou gebeuren.